

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyň **a) nezl. D. Š., b) nezl. M. V. Š., c) S. S.**, žalobkyně ad a) a b) zastoupené matkou – žalobkyní ad c) jako zákonnou zástupkyní, všechny zastoupené Mgr. Marcelou Horákovou, advokátkou se sídlem Riegrova 12, Olomouc, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 6. 2004, čj. OAM-9127/VL-01-VL02-2001, čj. OAM-4560/VL-09-VL02-2002 a čj. OAM-4808/VL-11-02-2001 ze dne 4. 6. 2001, vedených u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 24 Az 438/2004, o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 12. 2004, čj. 24 Az 438/2004 - 28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á.**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokátky Mgr. Marcely Horákové **s e u r č u j e** částkou 6247,50 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 6. 2004, čj. OAM-9127/VL-01-VL02-2001, nebyl žalobkyni ad a) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“); současně bylo žalovaným rozhodnuto o tom, že se na žalobkyni ad a) nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že zdravotní problémy nezletilé žalobkyně ad a) ani ekonomické problémy její matky nejsou zákonnými

důvody pro udělení azylu na území České republiky. Žalovaný neshledal, že by onemocnění žalobkyně ad a) a dostupnost případné léčby v zemi původu souvisely s pronásledováním podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný obsáhle posoudil otázku humanitárního azylu a zejména s ohledem na to, že zdravotní stav žalobkyně ad a) se zlepšil a v souvislosti se srdeční vadou již nemá problémy, a azyl podle § 14 zákona o azylu neudělil. Žalovaný rovněž neshledal, že by u žalobkyně ad a) byla dána překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 6. 2004, čj. OAM-4560/VL-09-VL02-2002, nebyl žalobkyni ad b) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu; současně bylo žalovaným rozhodnuto o tom, že se na žalobkyni ad b) nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. V odůvodnění žalovaný uvedl, že ekonomické problémy matky žalobkyně ad b) ani skutečnost, že se žalobkyně ad b) narodila na území České republiky, nejsou zákonnými důvody pro udělení azylu na území České republiky. Žalovaný se vyjádřil také k neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu i k neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 6. 2004, čj. OAM-4808/VL-11-02-2001, nebyl žalobkyni ad c) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu; současně bylo žalovaným rozhodnuto o tom, že se na žalobkyni ad b) nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že důvodem odchodu žalobkyně ad c) z vlasti byly ekonomické problémy, nezaměstnanost a nedostatek prostředků na léčbu syna. Proto odjela do České republiky za výdělkem, zde se jí narodily dvě dcery, z nichž jedna trpí srdeční vadou. Žalovaný uvedl, že tyto skutečnosti nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu podle zákona o azylu. Ekonomická situace žalobkyně nesouvisela s jejím pronásledováním, nýbrž s celkovou situací na Ukrajině postihující také ostatní obyvatele této země. Žalovaný poté obsáhle posoudil otázku humanitárního azylu a zejména s ohledem na to, že zdravotní stav dcery žalobkyně ad c) se zlepšil natolik, že v souvislosti se srdeční vadou již nemá problémy, humanitární azyl žalobkyni ad c) neudělil. Žalovaný se poté obsáhle vyjádřil k neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 12. 2004, č. j. 24 Az 438/2004 - 21, byly žaloby směřující proti uvedeným rozhodnutím vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 24 Az 438/2004, 24 Az 439/2004 a 24 Az 440/2004 spojeny ke společnému projednání s tím, že věci budou nadále vedeny pod sp. zn. 24 Az 438/2004.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 12. 2004, č. j. 24 Az 438/2004 - 28, byly žaloby žalobkyň zamítnuty. V odůvodnění soud uvedl, že s ohledem na § 75 odst. 1 s. ř. s. se nemůže zabývat novými skutečnostmi, které účastník řízení uvedl až před soudem. Proto se nezabýval námitkou žalobkyně ad c) o příslušnosti manžela k sektě satanistů. Soud dále uvedl, že o humanitárním azylu rozhoduje žalovaný na základě správního uvážení, nelze však dovodit, že by důvody uvedené v žádosti o udělení azylu byly natolik naléhavé, že by mohly být vnímány jako výjimečné. Pokud tedy žalovaný po posouzení zdravotního stavu žalobkyně ad a), u níž se srdeční problémy již nevyskytují, neshledal důvody pro udělení humanitárního azylu, nelze dovodit, že by v tomto směru překročil nebo zneužil meze správního uvážení stanovené v § 14 zákona o azylu. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Včasnou kasační stížnost stěžovatelky podaly z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., přičemž nezákonnost spatřovaly v nesprávném rozhodnutí o neudělení azylu i o nevztažení překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Stěžovatelky požádaly

o přiznání odkladného účinku a o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Soudem ustanovená zástupkyně poté kasační stížnost doplnila konstatováním, že byly nedostatečně vyhodnoceny důvody žádosti o udělení azylu, že nebylo přihlédnuto k tomu, že žalobkyně ad a) a b) od narození žijí v České republice, že se žalobkyně ad a) narodila se srdeční vadou a má neustálé zdravotní potíže a nebylo přihlédnuto ani ke špatné zdravotní péči na Ukrajině. Tyto důvody podle stěžovatelek naplňují důvody pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalobkyně ad c) je navíc osobou se změněnou pracovní schopností, má potíže s ledvinami a se srdcem. Žalobkyně ad a) a b) nejsou biologickými dcerami manžela žalobkyně ad c), nemohou tedy odjet na Ukrajinu. Žalobkyni ad c) navíc v zemi původu hrozí atak od manžela organizovaného v sektě satanistů. Proto žalobkyně navrhy, aby rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 12. 2004, č. j. 24 Az 438/2004 - 28, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání, neboť je přesvědčen o tom, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí soudu byla vydána v souladu s právními předpisy. Žalovaný uvedl, že u žalobkyň nebyl dán žádný taxativně vymezený důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, a nebyla shledána ani existence žádného zvláštního zřetele hodného důvodu pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Potíže se soukromou osobou ani snaha o legalizaci pobytu nejsou důvodem pro udělení azylu na území České republiky. Proto žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelky v ní namítají důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvody kasační stížnosti jsou uvedeny v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. První námitkou stěžovatelek je skutečnost, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s tvrzeními ohledně zdravotních problémů žalobkyň ad a) a c) a nepřihlédl k údajně nedobré zdravotní péči na Ukrajině. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný i krajský soud se zdravotními problémy obou žalobkyň zabývaly, dospěly však k závěru, že zdravotní problémy žalobkyň nejsou v současné době natolik závažné, že by byly důvodem pro udělení humanitárního azylu a že by bránily návratu žalobkyň na Ukrajinu. Žalovaný i soud se seznámily s úrovní zdravotnictví v této zemi, konstatovaly, že úroveň je nižší, ale tyto skutečnosti bez přistoupení dalších okolností nemohou založit důvod pro udělení azylu ani nezakládají překážku vycestování podle § 91 zákona o azylu. V podrobnostech Nejvyšší správní soud odkazuje na odůvodnění rozhodnutí žalovaného i rozsudku krajského soudu, jež se s těmito skutečnostmi obsáhle a přesvědčivě vypořádala. Nejvyšší správní soud se rovněž ztotožnil s konstatováním krajského soudu, že vzhledem k § 75 odst. 1 s. ř. s. nebylo možné akceptovat námitku stěžovatelky ad c) týkající se obavy z jednání jejího manžela hlásícího se k sektě satanistů, neboť toto tvrzení nebylo žalobkyní uplatněno v rámci správního řízení o udělení azylu; k tomuto tvrzení nemohl přihlédnout ani Nejvyšší správní soud. Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. nejsou dány.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu,

se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšným žalobkyním náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobkyň žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Stěžovatelkám byla pro toto řízení před soudem ustanovena zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátce částkou 6 x 800 Kč za šest úkonů právní služby – první porady s žalobkyní ad c), která je současně zákonnou zástupkyní žalobkyň ad a) a b), včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti jménem tří stěžovatelek ze dne 4. 5. 2005 a 6 x 75 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem 5250 Kč. Protože advokátka je plátkyní daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající dani, kterou je advokátka povinna odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 997,50 Kč. Zástupkyni žalobkyně se tedy přiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši 6247,50 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

